

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. június 10.
(csütörtök)**

Horváth Géza

JÉZUSÉ A HATALOM

Énekek: 201,1-3, 4-6

Alapige: Lk 9,37-43a

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, Édesatyánk, hogy együtt lehetünk ezen az estén. Dicsérünk és magasztalunk téged, hogy ha elfáradunk a világ zaján, te megszeretnéd nyitni nekünk, és meg is nyitod az égi béke szép honát. Köszönjük, hogy az ígét lehet hirdetni, arra lehet figyelmeznünk. Jó dolgok történnek ott, ahol a te igéddel foglalkoznak, és nekünk erre van szükségünk.

Köszönjük, hogy ebben az énekben olyan csodálatosan szólal meg a hívő ember három nagy kiváltsága: a megszabadítás, a megőriztetés és a bizonyosság. Engedd, hogy mi is vallhassuk, az ördög terhes fogságából te feloldoztál bennünket; drága szent véred által szabadságra hoztál; és úgy megőrzöl, hogy mennyei Atyánk akarata nélkül még egy hajszál sem eshetik le a fejünkről!

Köszönjük, hogy Szentlelked által az örök élet felől bennünket bizonyossá teszel, így vallhatjuk és érezhetjük, hogy az örök élet már e földön a miénk lehet. Hadd éljünk ennek tudatában és ennek fényében, Urunk! Oszlasd el a mi szívünk félelmeit, gondolataink sötétségeit, körülményeink miatti szomorúságunkat, és engedd, hogy ennek rendeljük alá örömünket is, hogy neveink fel vannak írva a mennyben!

Hadd köszönjük meg neked, hogy a mai napon is megsegítettél bennünket! Téged illet dicsőség, tisztesség, hálaadás, örökkön örökké.

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését olvasom a Lukács írása szerinti evangélium 9. fejezetéből, a 37. versről a 43. vers elejéig bezárólag: *„És lőn másnap, mikor ők a hegyről szállottak, sok nép méne elébe. És ímé egy a sokaság közül felkiálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nékem egyetlen egyszemélyem: És ímé a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtékot túr, és nehezen megy el tőle, szaggatván őt. És kérem a te tanítványaidat, hogy izzék ki azt, de nem tudták. Felelvén pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! Meddig leszek köztetek, és meddig tűrlek titeket? Hozd ide a te fiadat! A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz ütötte azt, és megrángatá. De Jézus megdörögálá a tisztátalan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyjának. Elálmlékdának pedig mindnyájan az Istennek nagyságos erején.”*

Kedves testvérek, ezt a mai ígét azért hozta előm Isten Szentlelke, mert az utóbbi időben többen kérdeztek engem a démonokról. Mivel nagyon nehéz egy-egy embernek választ adni, hogy mit is tanít a Szentírás a démonok világáról, illetve a démonok és az ember kapcsolatáról, ezért elhatároztam, hogy alkalmadtán ezt a kérdést majd elővesszük. Még akkor is, hogyha minden részletét nincs idő itt most kibontani és elmondani, amit az ige erről tanít. Az a tapasztalatom, hogy a hívő testvéreknél is nagy a tudatlanság ebben a dologban, sőt még azt is mondhatnám, hogy a babonáság ebben a kérdésben, ezért egy csütörtöki tanítás alkalmával ezt elő kell vennünk!

Előre szeretném bocsátani, hogy nem a démonokról szeretnék beszélni, hanem arról a Jézus Krisztusról, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön! Aki azért jött erre a földre, hogy az ördög munkáit lerontsa, és aki golgotai keresztyének áldozatával legyőzte és meghódította a világ fejedelmét, az ámitót, a hazugság atyját, az emberölőt, a Sátánt és annak angyalait is, akiket démonoknak is szoktunk nevezni.

A második, amit szeretnék előre bocsátani, hogy vannak olyan dolgok, amikről a Biblia keveset beszél, viszont mindent elmond nekünk, ami az üdvösségünkhöz és a mi keskeny úton való járásunk megtételéhez szükséges. Éppen ezért, azt szeretném elmondani a testvéreknek a Szentírás alapján, amit világosan látunk, mindenféle spekuláció vagy annak még a látszata nélkül is.

A Bibliából megtudjuk azért, hogy kik a démonok: mennyei lények voltak, akiket tökéletesnek teremtett Isten a maga szolgálatára. A Sátán lázadása rántotta magával őket is. Tulajdonképpen a démonok bűnbe esett angyalok. A 2Pt 2,4 beszél erről nekünk, amikor ezt olvassuk: „... nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe taszítván, a sötétség láncaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre.” Azt hi-

szem, hogy ez a meghatározás elég világos, és mivel Péter apostol levelében van megírva, ezért azt is mondhatjuk, hogy eléggé biblikus.

A Mk 5,9 szerint sokan vannak a démonok. Azt olvassuk, hogy egy embert egy légiónyi tartott fogva és megszállva. A Jelenések könyvének 12. fejezete is beszél a Sátánról és az ő angyalairól több versben. Különböző rangjuk van, ezt is megtudjuk a Bibliából. Különböző a gonoszságuk is, tehát, gonoszságra nézve sem egyformák. Erről meg a Lukács evangéliumának a 11. fejezete tudósít bennünket, amikor a gonosz lélek magához vesz hét más lelket, nálánál gonoszabbakat. Tehát, ebben is van rangsor, mint ahogy az angyalok világában is.

Tulajdonképpen nem velünk harcolnak elsősorban a démonok, nem az embervilággal, hanem először is Isten ellen és az ő országa ellen. Tehát itt kerül az ember is képbe, mert a Sátán Isten ellen lázadt fel, ezért vettetett ki a mennyből. Ez a harc lelki területen, a láthatatlan szférában folyik, az Ef 6,12 szerint mennyei magasságban, de mivel a Sátán Krisztus ellen harcol, ezért az övéivel is harcol. A gyülekezettel is szemben állnak Sátán és az ő angyalai, vagyis a démonok, mert ami Jézus Krisztust éri, ugyanaz fogja érni a gyülekezetet is. Vagy fordítva is igaz, ami a gyülekezetet éri, az magát, Jézust is érinti. Erről beszél nekünk az evangélium.

Isten elpusztíthatná őket, mégis tűr nekik, mégpedig úgy, hogy Szentlelke által az ő népét, az ő gyermekeit felvértezi az ilyen támadások ellen, de végül ítéletet nyernek. Így Isten dicsősége fog tündökölni ezen az isteni cselekedeten is. Tehát, a végén elnyerik méltó jutalmukat, ahogy a Máté evangéliuma végén olvashatunk arról a kénkövel égő tüzes tórol, amely Sátánnak és az ő angyalainak készítettett. Mindennek a vége pedig közel van!

A tisztátalan lelket – így is nevezi a Biblia –, nem lehet és nem elég valóságos szertartásokkal kiűzni. Ez az, amiről Jézus beszél a Máté evangéliuma 12. fejezetében, amikor a házat kiséperve és felékesítve találja a gonosz lélek, csak hogy üresen, és ez rosszabb állapot az elsónél, mert tudniillik, ha a hívő szív megszabadul a Sátán fogságából, akkor az a jó, ha azt a szívet Jézus Krisztus foglalja el; tehát már nem üres! Erre mondja az apostol azt a szép ígét, hogy „lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben”, és ezért lehet nekünk kérni e szép ének szavával, hogy „Ó, jöjj szívembe, áldott Jézus! Így száll imám most feléd.” És a refrén mindig ez: „Szívembe jöjj! Szívembe jöjj! Jöjj szívembe most, Úr Jézus!”

Júdás példája mutatja nekünk többek között, de lehetne az Ószövetségből Saulra is hivatkozni, hogy a gonosz lélek egyre jobban a hatalmába keríti, majd végül öngyilkosságba taszítja őket. A Szentírásban ez van megírva róla: „nem egyébért jó, hanem hogy öljön, raboljon és pusztítson.” Jézus meg azt mondja: „én azért jöttem, hogy életük legyen és bővölköd-

jenek.” El lehet dönteni, hova akarunk tartozni, ki a mi igazi gazdánk, ki az, aki nekünk jót akar, és aki áldásaiban részesít bennünket!

Jó azt hirdetni, testvérek, hogy Jézus Krisztus a szabadító, aki azért jött, hogy megszabadítsa az ő népét annak bűneiből! Ezt is jelenti Jézus neve, hogy „szabadító”. Olyan szép ez az ének, amit énekeltünk az előbb, és valóban remélem, hogy itt mindannyian valljuk: „Az ördög terhes fogságából Híven feloldozott. A bűnnek kemény igájából Szabadságra hozott.” Ezért boldogan kiálthatom: „... Szabad vagyok, szabad! Tudom, hogy megvevél Te, S megváltál ím magad.” A hívő embernek boldog kiváltsága az, testvérek, hogy Mária Magdalénával – akiből hét ördögöt űzött ki –, meg a többi megszabadítottal együtt, azóta is zenghetjük, hogy „Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát!” A hívőkre két fontos ige vonatkozik. Az egyik: „az ördögnek ne adjatok helyet”, a másik pedig az: „teljesedjete be Szent Lélekkel”! Tehát: ki az, akinek nem kell helyet adnom, és ki az, akinek feltétlenül helyet kell biztosítanom az életemben!

Nézzük meg röviden, hogy Jézus Krisztus hogyan fegyverezte le a démonokat! A Máté evangéliumában különösen sok ilyen ígét olvasunk, például: meggyógyítja a megszállottat és a holdkórost; kiűzi a gonosz lelket; megszabadítja a gadarait, a néma megszállottat; a kánaáni asszony leányát, a holdkóros fiút. Az ApCsel 10,38-ban azt olvassuk: és meggyógyított mindenkit, akin az ördög hatalmaskodott. Így emlékeznek vissza a tanítványok arra az időre, amikor Jézus Krisztus itt járt a földön, és az előbb említett nagy ige, az 1Jn 3,8, amely azt mondja, hogy „Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa”. Jézus Krisztus keresztje lerombolja a sötétség birodalmát. A Kol 2,15-ben olvassuk: lefegyverezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és diadalmaskodott rajtuk.

Azt hiszem, ez elég egyértelmű, hogy Jézus Krisztus az erősebb fegyveres! Sátánnak ugyan van hatalma, de Jézusnak adatott minden hatalom mennyen és földön. Ettől kezdve Sátán és az ő angyalai, vagyis a démonok, a végső ítéletet várhatják. Tudják, hogy ez fog következni, de nem térhetnek meg, és nem is fognak megtérni. Egyszer így szóltak Jézusnak: „Mi közünk te veled, Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?” Tudják, hogy meg fognak gyötörtetni, és Jézus Krisztus most idő előtt akarja őket gyötörni. Ezzel azt mondják el, hogy a végső pillanattól való félelemben élnek.

Tehát, jön idő, amikor elveszik méltó jutalmukat, a hívők meg boldogan készülhetnek arra az időre, amikor Jézus Krisztus megjelenik, és ítéletet tart élők és holtak felett. Mi boldogan várhatjuk azt a jutalmunkat, amit Jézus Krisztus fog osztani. Ők várják az ítéletet, amit elnyernek az ítélőszék előtt, amely ítéletben megint csak lesz különbség, a hívők pedig bol-

dogan várhatják a jutalmukat, azért, mert ítéletük már elvétetett. Ezért a jutalmat fogjuk várni, és a Biblia szerint, ennek is különböző lesz a mértéke. Erről többet nem tudunk, csak azt, hogy Jézus Krisztus mondja: „És ímé hamar eljövök, és az én jutalmam velem van.” A hívők tehát kegyelem-ből kapják meg ezt a jutalmat. A Júdás levelének 6. verse szerint a démonok örök bilincseken és sötétségben tartatnak fogva.

Számunkra azonban izgalmasabb kérdés, hogy mi van az újjászületett hívőnek az életében. Két állapotot különböztessünk meg! Az újjá nem született hívőnek az életében a Sátán uralkodik. Jézus Krisztus nagyon keményen mondja, hogy „ti az ördög atyától valók vagytok”. Sokan szeretik boncolgatni, hogy van-e ilyen bűne, olyan bűne, ördögi bűnök vannak-e az életében. Nem érdemes ragozgatni, tudniillik a Bibliából tudjuk, hogy az ilyen ember a Sátán fogságában élve lelkileg halott. Amikor a halottakról kiállítják a halotti bizonyítványt, négy dolgot szoktak ráírni, plusz egyet, hogy mi vezetett még esetleg a halálhoz. Évek alatt volt magas vérnyomása vagy egyéb, és ezeket szépen felírják. A halottnak már mindegy, hogy mi van arra a lapra írva!

Nem az a kérdés, hogy egy halott embernek milyen bűnei vannak, hanem az a Biblia megállapítása, hogy a bűn miatt halott. Képtelen felébredni, életre jönni. Képtelen üdvözülni és magán segíteni. Éppen ezért mutat a Szentírás mindig az Úr Jézus Krisztusra, mint szabadítóra, mint segítőre, mint aki feloldoz, kihoz bennünket szavával, igéjével, Szentlelkével. Életre kelti a hívőt. Tehát, ezzel ne foglalkozzunk, mert minden végső soron az ördögtől való az olyan ember életében, aki nem született újjá víztől és Lélektől!

Sokkal izgalmasabb kérdés az, hogy mi van az újjászületett hívőnek az életében! Hogyan viszonyul az újjászületett hívő a démonokhoz, a démonvilághoz, vagy magához Sátánhoz vagy a Sátán hatalmához? Mik azok, amiket tudunk, vagy megtörténhetnek, és mi az, ami nem? Mit kell először is leszögeznünk? Azt, amiről az ének szólt, és ami az első Heidelbergi Káté kérdés-felelet alapján van megírva. Úgy kezdődik, hogy Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, és az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett. Az első mindig az, hogy Jézus Krisztusnak az Atya felé kell rendezni a számlánkat. Jó lenne nagyon megtanulnunk, és ismételtetnünk, hogy Jézus tökéletesen eleget tett minden bűnünkért!

Az 1Pt 1,18-ban, meg a páli levelekben nagyon szépen olvassuk szintén ugyanezt, hogy nem aranyon és nem ezüstön, hanem az ő drága vérével minden bűnünkért eleget tett. Tehát, mindent kifizetett, mindent elrendezett. Az egyik ének írója így fogalmazza meg, hogy „Lelkem nem nyomja most már Még egy porszemnyi sem”. Tehát, nemhogy mázsás súlyok nyomnák lelkem, még egy porszemnyi sem.

Aztán a másik, amit a Káté kérdés-feleletben vallunk, hogy ez a szabadítás tökéletes és teljes. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” Nem úgy van, hogy ha valaki meg volt kötözve tíz láncsal, Jézus Krisztus a kilencet elvágta, a tizediket majd valaki elvágja egyszer! Még valami megkötözöttség talán megmarad! Azt nem látta meg, azt nem vallotta meg! Az én Bibliámban az áll, hogy Jézus Krisztusé a hatalom, az erő, a dicsőség, a fenség. Az Ószövetség királyai ezzel kezdték az imádságot, hogy „Uram, tiéd a fenség”. Nehogy azt gondoljuk, hogy a Sátáné az utolsó szó, vagy a Sátánnak is van még valami joga! Nincs már semmi joga, mert Jézus Krisztus megszabadított tökéletesen és teljesen, valóságos szabadítással.

A Kol 1,12 és az utána lévő versek beszélnek erről: „Hálákat adván az Atyának, ki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába; Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata.” Elég világosan fogalmaz az apostol, hogy Jézus Krisztus átvitt egy szép országba, az ő szerelmes Fiának az országába. Őbenne van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneink bocsánata.

Ezzel a kérdéssel azért kell foglalkoznunk, testvérek, mert a ma hívőinek is nagyon komolyan kell venni, hogy nem a Sátán vagy a démonok munkájával kell nekünk foglalkoznunk, hanem sokkal inkább Jézus és a Szentlélek munkájával! Azzal, amit Jézus így mondott: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Ehelyett azt hiszik nagyon sokan, sajnos ma is hallom országosan, vidékről is ezeket a jelzéseket, hogy a hívő emberrel a Sátán úgy packázhat, ahogy akar! Úgy játszhat, mint macska az egérrel! A Biblia egy dolgot mond az 1Péter 5,8 szerint: „... mint ordító oroslán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.”

De Péter apostol nem áll meg itt, ha elolvassuk ezt az ígét, hanem utána rámutat ezt mondván: „Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben szilárdan, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be. A minden kegyelemnek Istene pedig, a ki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban (...), ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká.” (1Péter 5,9-10) Említettem már a testvéreknek Bunyan: „A zarándok útja” című művét. Amikor a zarándok a dicső város, a mennyei Jeruzsálem felé halad, látja, hogy oroslánok vannak az út két oldalán, ahol a keskeny út vezet keresztül, akkor bátorítja őt valaki, hogy nyugodtan lépjen rá, és menjen az úton, mert az a mennyei Jeruzsálem felé vezető út. És amikor közelebb megy, akkor látja, hogy az oroslánok meg vannak kötve, és a láncuk nem ér el odáig, hogy őt bántásák. Tehát, nyugodtan mehet a keskeny úton, mert a láncok megrövidítik az oroslánok hatáskörét, és nem érnek el oda.

Testvérek, gondoljuk el: lehet, hogy ma a Sátán és hatalmai acsarkodnak, mert erről beszél a Biblia, „mint ordító oroszlán szerte jár”, de lássuk rajta azokat a láncokat, amelyek határt szabnak úgy, ahogy az Ószövetség egyik igéje mondja, hogy állj, „ez itt ellenáll kevély habjaidnak”! Isten parancsolt, és határt szabott a gonosznak. Egyszer valaki megkérdezte tőlem, hogy a nagyszombatnak mi az értelme. Eltemetik Jézust, ennyi? Mondtam: nem, a lelki értelme sokkal több. Az, hogy Isten határt szabott a gonosznak. Határt szabott annak az emberi indulatnak, amely Jézust kiszolgáltatta, keresztre feszítette, lemeztelenítette. Nem maradhat a kereszten. El kell kérni a testét, azért, mert Isten azt mondta, hogy „állj”!

Nekünk olyan Urunk van, aki megzabolázta, és rövid pórázon tartja a Sátánt, és ezért a hívők nem félnek, mert Isten nem a félelem lelkét adta nekünk. Tajtékozhatnak tovább a hullámok, a félelem mindig a kicsinyhitűségünknek a jele. Azt mondja Péter apostol: „akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben”! Tehát, a hívő ember edzi magát a hitben, hogy ne hogy elerőtlenedjen, hanem erős legyen! Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy őt gyötri a Sátán, és elmegy XY-hoz, mert „ő tud ördögöt is űzni”. Sajnos meg vannak erről győződve hívő emberek is, hogy vannak úgynevezett „specialisták”, akik erre szakosodnak, mint az orvosok. Valakiknek az a szakterületük, hogy az ördögöt is ki tudják űzni, esetleg démoni bűnöket is tudnak kezelni.

Azonban ezek az emberek még nekem erre ígét nem tudtak mutatni! Mondtam: én elfogadom azon nyomban, mihelyt egy ígét hoztok rá! Az én Bibliámban megint csak nincs ilyen! Egyedül Jézus Krisztusnak van hatalma és szakterülete, de neki mindenre! Őneki mindenre van képesítése, mert az Atya neki adott át minden hatalmat. „Atyám, hatalmat adtál nekem.” Őneki minden hatalmat odaadott. Nekünk egy hatalmas Jézusunk van, ezt soha ne felejtsük el, testvérek!

Először kérjük tehát, hogy Isten világosítson meg minket a Szentlélek Istennel! Jézus megszabadított, a mennyben ott ül az Atya Isten jobbján. Van Szószólónk az Atyánál, hát ettől több nem kell, és ezután sem fog kelleni! Testvérek, gondolkozzatok így: „csak Jézus az, aki segíthet!” Órála valljuk, és mondjuk: „Te tudsz s akarsz segíteni, Hát segíts bajomon”, mert a bűn erős nagyon! A 461. dicséretben keressük meg ezeket a hitből fakadó sorokat, testvérek!

Aztán, tudjuk, hogy Isten megszabadított és megőriz. A hívők második nagy ajándéka a megőriztetés. Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejemről. Létezik az, testvérek, hogy Jézus szeretetével egy hívőt megszabadít, lemossa a bűnét, odaadja érte az életét a Golgota keresztnél, utána meg átengedné a Sátánnak? Hát ilyen nincsen! Az a Jézus, aki a Jn 10,28-ban azt mondja, hogy „senki nem ragadhatja ki

őket az én kezemből”, az Ő gyermekeit őrzi. Szüntelen védelem Ő nekünk. „Az Úr énnékem őriző pásztorom” - mondja a zoltáros, mert tapasztalja, hogy őt valaki őrzi. „Az Úr angyala tábort jár” – mondja a 34. zoltár. „Angyalainak parancsolt felőled” – meg van írva –, „hogy meg ne üsd lábadat a kőbe!” Ott van a sok drága ige, bele lehet kapaszkodni: én őrizet alatt vagyok, én Jézus hatalma alatt vagyok!

Kedves testvérek, nézzük meg, hogy hogyan van ez a felolvasott igében! Arról van szó, hogy valaki odamegy Jézushoz, akinek a fiában démoni lelkek vannak, és panaszkodik Jézusnak: odavittem a te tanítványaidhoz, de nem tudták kiűzni azokat. Erre Jézus azt mondta: „ó, elfajult és hitetlen nemzedék, meddig leszek még közöttetek?” Azt gondoljuk, hogy a tanítványok milyen gyengék voltak, és akkor jön a következő asszociáció, hogy igen, ma is lehet, hogy valaki ilyen gyenge, hogy nem tud ördögöt űzni.

Amikor Jézus Krisztus a földön járt, és az első gyülekezetek megalakultak, amikről most olvasunk a Cselekedetek könyvében, és erre az igére is igaz, hogy az egy átmeneti idő volt. Az Ó- és Újszövetség határán lépkedtek az akkori emberek. Volt egy nagy átmenet, mint ahogy a sákramentumokban is volt egy nagy átmenet. Egyszer csak bejött a körülmetélés és a húsvéti bárány helyett a keresztség és az úrvacsora. „Új parancsolatot adok nektek” – Jézus felemelte a poharat, miután vacsorált volna, ezt mondván: „ez az új szövetség az én vérem által.” Tehát itt egy olyan határon mozgunk, ami egy átmeneti idő. Tulajdonképpen azért átmeneti idő, mert van, amikor a Szentlélek még nem töltetett ki, például amikor ez történt, és az első gyülekezetek idejében még nem állt össze a Szentírás.

Én ezt nagyon világosan most néhány éve láttam meg, hogy ez a két dolog hallatlan fontos: kitöltetik a Szentlélek, és utána majd összeáll a Kánon, összeáll a Szentírás. Tudjuk az Újszövetségből, az apostoli levelekből, hogy Isten adott ugyan az első apostoloknak és a gyülekezeteknek olyan ajándékokat erre az átmeneti időre, amelyeket később visszavont. Ilyen a nyelveken szólás, gyógyítás, nem akarom most az összes felsorolni, az ördögökön való hatalom, a démonok feletti hatalom. Isten adott olyan kegyelmi ajándékokat, amelyekről azt mondta az 1. Korinthusbeliekhez írt levélben, hogy ezek elmúlnak. De az 1. Korinthusbeliekhez írt levél 13. fejezetében elmondja, hogy mi az, ami megmarad.

Miért kell beszélni ott arról, hogy mi marad meg? Akkor lehet beszélni arról, hogy mi marad meg, hogyha tudjuk, hogy mi az, ami nem marad meg. „Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három.” Vannak, amiket érvényben hagy Isten ezután is, és vannak, amiket eltöröl, visszavon. Van neki joga erre? Hát hogyne lenne joga visszavenni! Tehát, más volt a felállás abban az időben, és a baj nemcsak ez volt, hanem az is, hogy a tanítványok maguknak kezdték kisajátítani ezt a hatalmat és erőt. Azt

mondták egyszer: „Az ördögök is engednek nekünk.” Ezért is kell többek között ezt is korlátoznia Istennek. Ez gyengíti a hitüket, mert a Biblia tanítását nagyon komolyan kell venni, hogy ne akarjunk olyat csinálni, amire nem kaptunk megbízást! Viszont azt tökéletesen, maradéktalanul végezzük el, amire parancsunk van!

Mi mindig fordítva akarjuk. A törvénszegő ember azt akarja csinálni, amit a törvény tilt, azt meg nem csinálja, amit a törvény parancsol. Így van sokszor a hívő is, hogy azt akarjuk csinálni, amik nekünk nem parancsoltak. Belekontárkodhatunk, csak akkor magunktól csináljuk. Viszont milyen csodálatos, ha azt tökéletesen és maradéktalanul végezzük, amire parancsunk van! Testvérek, az apostoloknak arra volt parancsuk, hogy prédikáljanak. És figyeljétek meg, innentől kezdve egyre kevesebbet olvasunk arról, hogy nekik a tisztátalan lelkeket kellett volna kiűzni vagy félemlíteni! De arra parancsot kaptak, hogy „hirdessétek az evangéliumot!” Miért? Azért, mert az evangélium üzenete az a szabadító Jézus, akié a hatalom az ördög és a tisztátalan lelkek felett. Ő tud segíteni, és ezért őhozzá kell menni!

Ebben az igében az első baj az, hogy az apa a tanítványoktól várta a szabadítást, de Jézus tanítványai nem tudták kiűzni az ördögöt. Csak akkor ment Jézushoz, amikor a tanítványok nem tudták kiűzni őt. Ma is van ilyen hívő, aki embertől vár segítséget. Annak kisiklott a hite. Abnormális dolog, ha valaki embertől vár segítséget, pedig de sokszor beleesnek még a hívők is ebbe a bűnbe! Mi, emberek nem tudunk senkin segíteni. Éppen a múlt héten mondtam valakinek, hogy mi egyetlen dolgot tudunk, rámutatunk Jézusra: Ő tud segíteni. Őhozzá menj, mert övé a hatalom!

Azt mondja Jézus Krisztus tehát, és ne rökönyödjünk meg ezen: nem tudták kiűzni. Ez nem azt jelenti, hogy akkor nekünk is ördögöt kellene űzni! Vagy vannak hívők, akik ezt a kegyelmi ajándékot kaphatnák, hogy ördögöt űzenek, mert ilyen ma nincsen. Isten visszavonta, megszüntette. Ennek az ideje lejárt. Viszont érvényben hagyott olyan szabályokat, kegyelmi ajándékokat, amiknek nem fog lejárni az ideje egészen addig, míg Jézus visszajön, és amiket meg csinálnunk kellene, amikkel meg foglalkoznunk kellene.

Tehát mit mond Jézus? Ez nem űzhető ki, csak imádság és böjtölés által. Mit jelent ez? Ha most ebből a szemszögből közelítjük meg a Bibliát, amit itt Jézus mond, akkor az imádság nem az, hogy Isten mit adjon nekem, hanem annak az Úr elé tárása, hogy mi felesleges az életemben, mi az, amit ki kell dobjak az életemből, a szívemből, életvitelemből, gyakorlatomból. „Mutasd meg, mi az, amit kidobjak!” A böjt meg azt jelenti, hogy ki is dobom. Az egy nagyon hamis dolog, hogy pénteken nem eszünk húst.

Mondjátok el másoknak is, hogy ezzel nem mennek semmire! Ez egy valóságos, ember által felállított törvény, maga által gyártott mérce. A böjt az, hogy ami Isten előtt nem kedves, azt nem teszem, azt kidobom. Vagyis a böjtölés által az ilyen embernek semmi nem marad, csak Jézus. Az imádság erre a Jézusra irányul. Ezért mondja Jézus: ha nem ezt teszitek, akkor hasonlóok vagytok a hitetlen és elfajult nemzedékhez.

Pál beszél a lelkek megkülönböztetéséről, Jézus is, hogy „minémű lélek lakik bennetek”, ami az Efézusbeliekhez írt levél 5. fejezete szerint inkább a gyümölcsökből derül ki: a test cselekedetei vagy a lélek gyümölcsei. Az 1Kor 12,20 kiűzésről nem beszél, meg az 1Jn 4 sem, csak arról, hogy vizsgáljátok meg a lelkeket! Tehát, erre egyik apostol sem biztatja az akkori hívőket. Amikor a Péter és a János által írt levelek keletkeznek, azok erre nem biztatják a gyülekezeteket. Éppen ezért, így mondták a régiek: hogy ha a Biblia valamiről hallgat, az nagy óvatosságra intsen bennünket! Nagy óvatossággal járjon el a gyülekezet vagy a hívő ember! Egyet tehet a gyülekezet, meg a hívő: szabadításért könyörög az Úrhoz. „Semmit ne félj attól, amit szenvedned kell. Íme, az ördög börtönbe fog vetni közületek némelyeket,” – mert Isten megengedi, hogy börtönbe vessen – de az ellenszer, amit itt mond az ige: „Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Jel. 2,10)

Tehát az apostolok ezzel biztatták a hívőket, hogy legyenek hűek az Úrhoz, nem azzal, hogy a démonvilággal foglalkozzanak! „Szolgálatodat teljesen betöltsd!” – erre intették a gyülekezetet, hogy legyen belső, jó rend. Különösen Pálról olvassuk a legszebb dolgokat, hogy hogyan kívánta látni a gyülekezeteket, ahol problémák voltak. Ahol ordító oroszlánként járt a Sátán, Pál apostol nem azt mondta, hogy „elmegyek és majd kiűzöm”, hanem azt mondta: „elmegyek és hirdetem Jézust nektek is, kik Rómában vagytok. Köteles vagyok az evangéliumot hirdetni, mert Istennek hatalma az, minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először, meg görögnek.” Azt mondta: én azt a Jézust akarom hirdetni, aki legyőzte a Sátánt! „És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem.” Az Úr nem azt mondta: majd én küldök valakit, aki kiűzi belőled, hanem, hogy „Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,7-9)

Pál apostol megvallja: tövis adatott a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, ez a rossz tőle van. Könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék tőlem – nem a Sátán, hanem ez a betegség, ez a tövis. De Isten azt mondja: elég neked a kegyelmem, körülveszlek téged a szenvedésedben, a testi bajodban, nyomorúságodban, átölelek és életre melegítelek téged.

Az 1Kor 6,3 szerint a hívők angyalokat fognak ítélni. Ez mindenekelőtt a démonokra vonatkozhat. Vagyis, mondta valaki: hogyan félhetnénk azoktól, akik vádlottakként fognak elélni állni egykor, és hogyan köthetnénk velük egyezséget? Jézus azt mondta a Lk 10,20-ban: ne annak örüljete, hogy az ördögök engednek nektek, mert nem ez a legnagyobb dolog, bár ők akkor kapták ezt, hanem annak örüljete, hogy neveitek fel vannak írva a mennyben!

Hadd mondjam el újra azt a példát, hogy Angliában egyszer egy hitoktató a gyerekekkel hittanórán dolgozatot íratott, és azt mondta: írjátok le, hogy mit tudtok Jézusról, és mit tudtok Sátánról! Akkor egy kislány csomó mindent írt. Lejárt az idő, kivitte a papírt, és azt mondta neki a hitoktató: „kislány, te a Sátánról nem írtál semmit!” Azt felelte a lány: „anyanyit írtam Jézusról, hogy a Sátánra már nem volt időm.” Legyen ez nekünk nagy példa, testvérek, hogy aki sokat foglalkozik Jézussal, annak egyre kevesebb ideje lesz azzal foglalkozni, hogy ki a Sátán, és mit csinált, mert ő nagyon szereti, ha vele foglalkoznak! Ha ilyeneket terjesztünk, hogy az ördögi bűnök ilyen bűnök, olyan bűnök, ilyen okkult, olyan okkult, akkor a Sátán örül, mert nagyon én-központú.

Egyet nem szeret, ha a hívők Jézussal foglalkoznak. De miközben a hívők Jézussal foglalkoznak, Jézus foglalkozik velük. Nagyon áldottan tisztogatja őket, elpecsételi, felbátorítja, félelmüket elveszi, ezért Jézus Krisztust kövessük úgy, ahogy az ige mondja nekünk: hűn s igazán! Őt szeressük, és csak Őhöz ragaszkodjunk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük a Szentírás világos tanítását. Áldunk téged azért, hogy a Sátán le van fegyverezve, megtöretett az ő nagy hatalma, csak a világ felett uralkodhat, csak az embereit mozgathatja. Mivel azonban sokan vannak ezen a teremtett világon, akik tőle vannak, akiknek ő az atyjuk, és ő lesz majd, akivel együtt fogják az ítéletben elviselni a jogos ítéletet és gyötrődni, ezért hadd köszönjük meg neked a te hatalmat, a te dicsőségedet, hogy nem adtad ki a kezedből!

Köszönjük neked azt, hogy Jézus Krisztus a mi királyunk, páztorunk, védelmezőnk. Szeretnénk Őhöz tartozni, Őhöz ragaszkodni! Áldj meg bennünket ezért több hittel, hadd foglalkozzunk sokat Ővele! Hadd gyönyörködjünk Őbenne, a szerelmes Fiúban, akiben az Atya is gyönyörködött, akire azt mondta, hogy Őt hallgassátok! Engedd, hogy világos látásunk legyen! Szabadíts meg bennünket a téveszméinktől, és kérünk, hogy Szentlelked világosságánál hadd tudjuk járni a mi keskeny utunkat!

Hadd kérjünk ezen a mai estén is betegeinkért, akiknek tövis adatott a testükbe, hadd gondolkozzanak így, hogy „elég neked az én kegyelem”! Hadd vigyük eléd gyászolóinkat! Köszönjük, hogy te vagy az élő reménységük, meg a mienk is. Kérünk a vizsgázókért, adj erőt nekik! Köszönjük a megsegítettést, amit átélhettek sokan, az előmenetelt! Köszönjük neked hálaadással, hogy akiknek még vizsgáik vannak hátra, azokat is odaajánlhatjuk a te erődbe. Kérünk azokért, akik munkába mennek, akiknek harcaik vannak, az elcsüggedőkért, a meglankadókért. Tarts bennünket hűségesen melletted, vérző oldaladnál, Urunk, mert ez a mi reménységünk!

Hallgasd meg könyörgésünket, golgotai kereszthalálodért, Úr Jézus!
Ámen.

201. ének

A 65. zsoltár dallamára: A Sionnak hegyén Úr Isten.

1. Uram, kegyes indulatomban Ím, teszem válasom: Ez életemben, halálomban Fő vigasztalásom: Hogy én az Úr Jézus Krisztusnak Tulajdona vagyok, Rajtam irgalmas szent voltának Kegyelmei nagyok.

2. Ki, midőn voltam halál révén, Teljes bűn mérgevel, Megváltott, ügyemet felvévén, Drága szent vérevel. Az ördög terhes fogságából Híven feloldozott, A bűnnek kemény igájából Szabadságra hozott.

3. Ezután sem hágy el végképen Kívánt segedelme, Sőt, mint fiát, engem akképen Takargat védelme. Gondot visel én életemre Hatalmas szent karja, Semmi gonosz nem száll fejemre, Ő ha nem akarja.

4. Ha midőn atyai vessejét Felvonja ellenem, S bölcs dorgálásának erejét Kelletik szenvednem: Akkor is lankadott szívemet Szentlelke biztatja, Hogy rajtam lévő veszélyimet Javamra fordítja.

5. Reménységem neveli bennem S bizonyossá téssen, Hogy végre jutalmam énnékem Örök élet léssen, Melyre is készíti lelkemet És hívja magához, Hogy szabjam egész életemet Szent akaratjához.

6. Uram, taníts gyarló éltemnek Nagy bűnös voltára, Ő vezess én árva fejemnek Szabadítójára: Magamat néki hadd adhassam Lelki ajánlással, Drága jóvoltát felválthassam Méltó hál'adással.

Losontzi István, 1709 – 1780.